

## **Streszczenie. Katecheza XII. Ks. Tadeusz Borutka. Dialog Kościoła ze światem współczesnym.**

Kościół ma charakter dialogalny i dialogowy. Taki charakter nadała mu Trójca Święta i jego założyciel Jezus Chrystus. Kościół ma naturę dialogalną, bo religia jest dialogiem między Bogiem i człowiekiem, prowadzonym na bardzo wiele sposobów. Kościół jest wspólnotą dialogową, bo nieustannie podejmowane są w nim różne rodzaje dialogu: dialog wewnętrzny, dialog ekumeniczny, dialog międzyreligijny czy dialog kulturowy. Dialog, jaki podejmuje i prowadzi Kościół jest zawsze dialogiem zbawienia. Dialog zbawienia może przyjmować podwójną postać: dialogu uświęcającego - „Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą” i dialogu ewangelizacyjnego - „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”.

Istotą dialogu jest troska chrześcijanina o rozwój własnej duchowości, otwarcie się na Bożą łaskę, dary Ducha Świętego. Dialog ma służyć przede wszystkim odnowie Kościoła. Aby Kościół mógł funkcjonować w sposób właściwy, zgodny z wolą Chrystusa, konieczny jest stały dialog między wszystkimi członkami Kościoła. Polega on na wspólnym czynieniu prawdy w miłości.

W dialogu zbawienia chodzi o poznanie prawdy, zwłaszcza prawdy transcendentnej i o realizację dobra wspólnego, którego szczytowym wymiarem jest osiągnięcie, przy pomocy wspólnoty, zbawienia przez ludzi. Ważnym zagadnieniem w aspekcie odkrywania i zgłębiania prawdy na drodze dialogu jest budowanie pomostów pomiędzy doczesnością a wiecznością.

Ważnym zadaniem winno być ustalanie, w jakiej mierze i do jakiego stopnia doczesność może stać się poprzez miłość antycypacją życia wiecznego. Kościół żyjąc rzeczywistością tego świata, równocześnie przekracza granice doczesności. Doczesność jest rzeczywistością autonomiczną w stosunku do Kościoła, ale Kościół ma prawo do jej oceny w świetle Bożego prawa moralnego, może także się angażować i współpracować z wszystkimi ludźmi dobrej woli w rozwiązywaniu problemów doczesności, które służą pomnażaniu dobra wspólnego.

Podstawą dialogu jest dla wszystkich stron żywa wiara, przekazywana przez Kościół powszechny.

Z racji swojej zbawczej misji Kościół jako „zaczyn i niejako dusza społeczności ludzkiej” (KDK,40) czuje się odpowiedzialny za świat i całą ludzkość, dlatego podejmuje z nią dialog. Dotyczy on kilku niezwykle ważnych w aspekcie przyszłości świata kwestii: „przewycięzania znieczulicy i patologii społecznych, kształtowania właściwej kultury odniesień międzyludzkich, upowszechniania ducha służby społecznej oraz realizowania opcji preferencyjnej na rzecz ubogich, czyli podejmowania dzieła miłości miłosiernej.

Dialog wymaga określonych predyspozycji moralnych, takich jak: uczciwość, szczerść, prawdomówność, cierpliwość, roztropność, rzetelność. Bez życiowej ascezy i pracy nad sobą trudno spełnić wymagania moralne, jakie dialog stawia jego uczestnikom. Dialog zaczyna się w rodzinie, która jest „domowym Kościołem”. Niezbędny jest również czas na dialog rodziców i dzieci oraz członków wielopokoleniowych rodzin.

W dialogu chodzi zatem o wzajemne poznanie się, wzbogacenie na drodze obdarowania, współpracę z innymi i wspólne poszukiwanie prawdy, tworzenie dobra i piękna w duchu pokoju, o uczenie się także od innych, korzystanie z ich przemyśleń i osiągnięć.